

Udvalgets Forslag. Paa den anden Side ytrede vel den daværende Ordfører i Grundlovs-sagen, Rigsdagsmanden for Københavns Amts 4de District (Krieger) i et Foredrag, hvortil der allerede igaar blev hentydet, at den af Udvalget foreslaaede Affattelsesform ikke kunde antages at hjemle Embedsmændene nogen absolut Ret til Pension; og han tilspiede til nærmere Oplysning herom, at, dersom Pensionsloven ikke ubetinget erkjendte, at selv den allerførste Embedstid hjemlede den afgaaende Embedsmand Pension, hvis den s. Ex. ikke erkjendte, at Den, som kun havde tjent i 5 Aar, var berettiget til Pension, naar han gik af, saa vilde det dog i alt Fald staae til Pensionsloven at bestemme, om den vilde, at i saadanne Tilfælde skulde den Embedsmand, der affattes uden Lov og Dom, have Ret til Pension. Jeg veed, at ikke Faa af Forsamlingens Medlemmer, netop med Hensyn til det her omhandlede Spørgsmaal, lægge nogen Vægt paa denne Uttring. Raisonnementet er skarpt nok, og i Grunden ogsaa aldeles rigtigt, anvendt paa det, som den ærede Ordfører dengang havde for Die, nemlig den af Grundlovs-Udvalget foreslaaede Affattelse; men jeg tillader mig at bemærke — og det er let at bevise, — at disse Uttringer, saa rigtige de end vare i den Forbindelse, hvori de bleve fremførte, slet ingen Anvendelse have paa Grundloven, fordi dennes § 22 er væsentligt anderledes affattet end § 21 i Grundlovs-Udvalgets Forslag. Jeg sigter herved især til den Passus i Grundlovens § 22, der, som jeg før antydede, er den egentlige Hovedstøtte for den rigtige Fortolkning af denne Paragraph, Slutningen nemlig af Paragraphens 3die Passus, hvor det hedder, at der gives de Embedsmænd, som Kongen forflytter uden deres Samtykke, Valget mellem saadan Forflyttelse med uføringede Embedsindtægter og Afsted med Pension efter de almindelige Regler; thi denne Bestemmelse fandtes aldeles ikke i Grundlovsudvalgets Forslag til § 21, men kom først ind under de senere Forhandlinger, og længe efter at de her omhandlede Uttringer af den ærede Ordfører vare faldne. Men paa den ansførte Bestemmelse i selve Grundloven passe den ærede Ordførers Uttringer aldeles ikke. Naar det nemlig hed-

der, at der gives de Embedsmænd, som agtes forflyttede, Valget mellem saadan Forflyttelse og Afsted med Pension efter de almindelige Regler, saa er det, efter simpel Logik, umuligt at forstaae denne Bestemmelse saaledes, at der kunde være sigtet til mulige særegne Bestemmelser i Pensionsloven om de Tilfælde, hvor en Embedsmand uden sit Samtykke ved Regeringens Foranstaltning blev forflyttet. Man vil naturligviis heller ikke kunne paaberaabe sig, at der i den almindelige Pensionslov muligen kunde indeholdes Bestemmelse om, at Embedsmand, som forflyttedes efter en vis ganske kort Tid, s. Ex. nogle enkelte Aar, intet Krav skulde have paa nogenformelt bestemt Pension; thi her nævnes jo, som det ene af de Alternativer, mellem hvilke Valget skal staae aabent, „Afsted med Pension efter de almindelige Regler“, og jeg behøver ikke at bemærke, at Bestemmelsen her er aldeles almindelig, saa at den indbefatter ligesaa godt de Tilfælde, hvori en Embedsmand forflyttes, efterat have tjent i saa Aar, som dem, hvori Forflyttelsen først finder Sted, efterat han har tjent i længere Tid. Men, hvad der i Særdeleshed er mærkeligt, det er dette, at der aabnes Valget mellem Forflyttelse og Afsted med Pension „efter de almindelige Regler“; thi i disse sidste Ord ligger ganske utvivlsomt, at der ikke kan være sigtet til specielle Regler for de særegne Tilfælde, som omtales i § 22, 3die Passus, men maa være sigtet til „almindelige“ Regler i Pensionsloven, hvorunder disse særegne Tilfælde, tilligemed andre herhen hørende, skulde kunne subsumeres, saa at det er aldeles klart, at de i og for sig fuldtvel begrundede Uttringer af den ærede Ordfører i Grundlovs-sagen slet ikke passe paa Grundlovens § 22. Det er iøvrigt kun i Forbigaaende, jeg her berører det Spørgsmaal, om alle Kongelige Embedsmænd, som afgaae af en dem utilregnelig Aarsag, kunne antages at have et grundlovmæssigt Krav paa Pension efter visse bestemte, i Pensionsloven fastsatte, Regler, uden Hensyn til deres Embedstid; men jeg kunde dog ønske her endnu at tilføie, at man heller ikke kan indvende, at, efter det Resultat, jeg har antydet, vilde end ikke det af Regeringen forelagte Udkast være i fuld Harmonie med